

Rõng Câm

Tác Giả: Th&y Vi

Thứ Năm, 02 Tháng 10 Năm 2008 16:57

Có con ỉc bi ỉn
M ỉt đ ỉi ỉng c ỉm
Đ ỉm ngày m ỉi m ỉt
Nh ỉn th ỉy tr ỉu l ỉn
S ỉng n ỉc m ỉng m ỉnh...
Ng ỉ m th ỉy tr ỉu xu ỉng
B ỉi c ỉt bu ỉn t ỉnh !

M ỉa r ỉi
Ho ỉng h ỉn
N ỉng r ỉng
B ỉnh m ỉnh...
S ỉng x ỉo b ỉ đ ỉ
Tr ỉi gi ỉt
L ỉnh đ ỉnh
Gi ỉo b ỉo
Th ỉc gh ỉ nh...
Cu ỉ c đ ỉi d ỉu b ỉ
V ỉ t ỉnh
ỉc bi ỉn ỉng th ỉnh...

1 - B ỉ vào m ỉng th ỉi chocolate, Gi ỉ Th ỉng v ỉi ch ỉy ra đ ỉng n ỉi c ỉa s ỉ, trong b ỉng c ỉt
b ỉn ch ỉn, tr ỉng ng ỉng.

B ỉn ngo ỉi, khu r ỉng ng ỉ v ỉi c ỉng v ỉi nh ỉng ng ỉi nh ỉ im l ỉm nh ỉa đ ỉ trong ỉp s ỉng nh ỉ
nh ỉng, n ỉng x ỉa nh ỉng ng ỉn tay tr ỉn kh ỉng k ỉnh nh ỉ đ ỉ qu ỉn đ ỉ s ỉ s ỉt ru ỉt. Con đ ỉng đ ỉc
cao tr ỉc m ỉt ch ỉy bon bon t ỉi khu r ỉng t ỉng đ ỉu m ỉt đ ỉu trong đ ỉm mù s ỉng s ỉng nay. M ỉt
ch ỉt n ỉng lung l ỉnh ỉp l ỉe ch ỉu r ỉi tr ỉn ỉp h ỉi n ỉc m ỉn m ỉng tr ỉng x ỉa, làm b ỉng s ỉng
kh ỉng gian t ỉnh m ỉch. N ỉng c ỉ m th ỉy l ỉng c ỉa m ỉnh ch ỉn xu ỉng l ỉng n ỉn n ỉo bu ỉn b ỉ l ỉng

khi ch& đ& i s& xu& t hi& n c& a gã đàn ông xa l&, mà m& i bu& i sáng – nàng th& y ông ta quanh qu& n trong đám r& ng th& a, dáng đi m& t m& i l& ng l&. T& nhiên nàng th& y mình b& thu hút, mê ho& c b& i mùi khói thu& c t& a ra th& m l& ng t& đôi môi c& a gã đàn ông đó. Mùi khói thu& c ng& t ngào thoáng qua t& ng cu& n khói nh& nhàng, nó v& a l&ng đ&ng ng& t ng& y, v& a g& n g& i m& t cách thân tình.

Có l& ch& a bao gi& nàng có đ& c c& m giác v& a thích thú, v& a b& trôi h& t th& y nh& ng h& l& y đ& kh& i óc trôi đ& t đ& n kh& p cùng n& i ch& n m& ng & o nào đó. Gió Thông c& hình dung t& i nh& ng s& i khói thu& c th& bay trong s& ng mù, t& i gã đàn ông bí m& t th& ng hay ng& a m& t nh& ng& o ngh& nhìn lên b& u tr& i v& i t& t c& ni& m kiêu h& nh hi& n lên trong ánh m& t. Cũng nh& nàng không sao quên đ& c chi& c pipe lên n& c bóng ng& i, dài ngo& ng c& m h& ng h& gi& a đôi hàm răng yên & n, nh& nhàng.

Bên kia đ& ng có chi& c xe v& a đ& l& i ch& m ch& p, Gió Thông th& y th& m đ& c ng& i vào chi& c xe, lái đi vòng vòng trong cái thành ph& yên tĩnh và có nhi& u đám s& ng mù t& i vây quanh, ý nghĩ đó ch& thoáng qua, vì nàng không th& nào r& i b& ch& đ& ng h& i h& p nh& ng quy& n r& này, b& i m& i bu& i sáng – nàng đã đ& ng đây hàng gi& v& a nôn nao v& a thích thú đ& đ& i ch& gã đàn ông bí m& t đó. B& ng đ& ng, nàng nh& h& t ho& ng ch& i v& i khi nhìn lên con đ& c cao v& i v& i, mà dáng c& a gã đàn ông đâu ch& ng th& y.

Càng mong ngóng thì Gió Thông càng nh& nhưng đ& n h& ng v& ng& t ngào t& a bay th& m l& ng t& nh& ng s& i khói thu& c đ& t cháy th& t tuy& t v& i n& i chi& c pipe, s& i khói quy& n cao ng& nghĩnh nh& nh& ng bu& i chi& u th& & u ra b& n sông nhìn đoàn tàu ch& m ch& p ch& y qua, nh& t& ng h& i khói đ& u dàng gi& a tr& i thu.

Và trong cùng c& a s& nh& nhưng, l& l&ng thay Gió Thông nh& v& a b& t ch& t nh& n ra trong m& không khí nàng đang th&, có m& t mùi h& ng quen thu& c- Mùi khói thu& c, nó v& a nh& nhàng, m& i m& c, v& a l& i cu& n vô vàn, và kia r& i, gã đàn ông v& a xu& t hi& n t& trên con đ& c cao.

2 - Đi qua đi l& i n& i đây nhi& u l& n, nh& ng anh v& n còn xúc đ& ng, c& ng& vùng đ& t này là Đà L& t năm nào. Anh tìm m& t ch& ng& i xu& ng, trên đ& u anh rì rào ti& ng gió, lòng suy nghĩ miên man, m& i đó mà đã m& y m& i năm, và cô bé ngày x& a, nay không còn tr& n& a, không bi& t cô còn nh& nh& ng k& ni& m n& i vùng đ& t cao nguyên ch& a đi đã m& i bên t& ng đ& c cao v& i v& i? Dù th& i gian trôi qua t& lâu, lâu l& m, nh& t& th& k& tr& c, nh& ng anh v& n không làm sao quên đ& c con đ& ng đ& y nh& ng đ& a hoa vàng và ngôi nhà cô bé n& m v& phiá s& l& đ& u mình đ& i nh& ng r& ng cây... Anh nhìn b& u tr& i xanh vút, mu& n th& i m& t đ& u sáo, nh& ng sao nghe h& n ch& i v& i, l& loi,

bu&n bã theo ti&ng gió reo qua t&ng chi&c lá thông nh& nh&n ho&c trên kia. Anh c&m th&y mình quá già nua, quá m&t mỗi, và tuy&t v&ng n&a. Anh c&m th&y nh&ng háo h&c mà bao nhiêu năm anh nuôi d&ng ki&m tìm, d&ng nh& gi& đây nh& mu&n l&i tàn, v&t m&t.

Anh ng&n ng& m&t lúc r&i u& o&i đ&ng đ&y đi vòng v& h&ng con đ&c cao. B&ng nhiên, tr&ng c m&t anh, m&t thi&u n& đã đ&ng đ&y t& bao gi&, v&a nhìn th&y cô, b&t ng&, anh m&ng r&, th&ng th&t đ&nh kêu lên nh&ng r&t nhanh anh ch&t kh&ng l&i, c& h&ng anh nh& ngh&n c&ng, anh &p úng “Xin l&i, cô là... là sao c&a cô Duyên Ngoan ?” Cô gái thoáng chút ng&c nhiên nh&ng r&i m&m c&ng i tr& l&i “Th&a, Duyên Ngoan là m& c&a tôi, còn tôi là Gió Thông ” Anh im s&ng. Ch&i v&i, toàn thân ch&n đ&ng, t&ng ch&ng nh& m&t c&n mê. Bóng dáng m&t th&i th&p thoáng đâu đây nho&t nho& tr&ng c m&t, anh không bi&t mình ph&i làm gì, đ&u óc anh r&i mù h&n đ&n, hình nh& anh m& h& nghe cô gái nói gì đó loáng thoáng bên tai. Khi cô quay l&ng, anh v&n ng&n ng&, l&ng l&, đ&ng đ&ng nhìn theo cho đ&n khi cô khu&t h&n sau đám cây xa xa đằng kia.

Anh ng&i b&t xu&ng bãi c& th& đ&c, anh bàng hoàng run r&y l&p b&p rít luôn mi&ng t&ng h&i thu&c, chung quanh anh, th&i gian cô qu&nh trong yên l&ng thăm th&m t&ng ch&ng nh& vô t&n. Lòng r&ng r&c đ&n đau, anh mu&n hét lên, xé tr&i. Mu&n kêu, ti&ng kêu bay vút lay đ&ng c& khu r&ng, cho nh&ng n&i bi ph&n sôi trào nh& nham th&ch, cho l&ng ng&c anh v& tung, rách nát. Anh th&m khóc, khóc th&t l&n, khóc th&a thuê nh& m&t đ&a tr& con, nh&ng anh đ& g&c và anh khóc cay đ&ng, l&ng l&, mà không m&t ai hay.

3 -Cu&i hè r&i, tr&i ch&a vào thu, nh&ng nhi&u gió. Ti&ng gió v& lên m&t kính t&o ra nh&ng âm thanh vi vu m& h&. Gió Thông nhìn lá r&i, n&ng b&ng nghe th&ng m&n nh&ng loài cây đ&ng b& v& đ&n l& đ&c l&i đi, n&ng m& c&a b&ng c ra, mu&n đi đ&o m&t chút n&i kho&ng r&ng ngoài kia. Gió th&i m&nh, mái tóc bay l&a x&a qu&n quít, n&ng đi nhanh đ&n vùng không gian quen thu&c, n&i n&ng th&ng ng&i bên giá v& sau lùm cây, khu&t mình, l&ng l& nhìn ng&m ông ta. Hình nh& có m&t s& n&i k&t vô hình nào đó gi&a n&ng v&i ng&ng i đàn ông, khi nghĩ đ&n ông ta n&ng l&i có c&m giác th&t l&, g&n g&i thân tình.

B&t ch&t, trong m& không khí ngan ngát mùi cây lá, Gió Thông nh&n ra mùi khói thu&c n&ng n&n quen thu&c trong s&ng mù, hình nh& đâu đâu n&ng cũng ng&i đ&ng c mùi khói thu&c v&a l& l&ng v&a có chút bí m&t kia, n&ng nghĩ th&m, không l& ng&ng i đàn ông đó đã có m&t trong khu r&ng này? N&ng d&i m&t, chung quanh n&ng đ&ng c v&y b&c b&i màu c&a đám lá xanh ngút ngàn, trái tim nh&y c&m mách b&o cho n&ng bi&t r&ng ng&ng i đàn ông đang đâu đó r&t g&n, ý nghĩ thoáng qua khi&n n&ng c& tình đi loanh quanh tìm ki&m, r&ng x&t x&o ti&ng gió, n&ng b&ng th&y cô đ&n, ch& có mình n&ng trong r&ng v&ng và mùi khói thu&c l&ng đ&ng trôi n&i quanh đây khi&n n&ng có chút ch&nh lòng.

Ngày lên, đêm xuống, n&i mong ngóng v& gã đàn ông đó khi n Gió Thông th&y th&i gian trôi qua th&t ch&m. Không hi&u sao nàng luôn nghĩ đ&n ng&i đàn ông này, nàng nao nao l&n th&n t& h&i. T&i sao nàng c& nh& t&i ông ta hoài v&y? Nàng c& không nghĩ t&i nh&ng h& ngày nào v&ng bóng g& đàn ông xa l&, bí m&t đáng v& nh& lang b&t, hi&n lành cô đ&n v&i g&ng m&t r&t đàn ông và trong đôi m&t mu&n phi&n u&n nh& ch&a m&t tr&i tâm s& kia, thì nàng l&i b&t r&t không yên.

Có l&n nàng k& cho m& nghe v& ng&i đàn ông đó, nàng nh& trên trán ông ta còn có n&t ru&i nhô cao đ&c đ&ng, nàng nói đ&ng nh& ông ta có quen, và bi&t tên m& th&i con gái. M& đang c&i b&ng nh& kh&ng l&i, có chút ng&n ng&, nh&ng r&i m& gi&i thích có l& ngày x&a ông ngo&i l&y tên m& đ&t cho ti&m sách nên có nhi&u ng&i bi&t th& thôi. Gió Thông th&y m&t m& h&i tái, gi&ng nói đ&ng nh& p úng, r&i m& b& đi, nàng nghĩ m& không kho& nên thôi không h&i n&a.

Bu&i sáng hôm nay, Gió Thông l&i ra đ&ng n&p sau vuông c&a, nhìn v& phía con đ&c và đ&i ch&. Nàng s&, e r&ng nàng s& không còn đ&p g&p l&i ng&i đàn ông đó, đ& nàng còn đ&c đ&ng ch& trong náo n&c tò mò h&i h&p và thích thú nh& th& này. B&i vì chi&u nay nàng ph&i bay tr& l&i tr&ng h&c t&i m&t thành ph& c&a mi&n tây, m&t n&i mùa hè đôi khi có nh&ng c&n nóng đ& đ&i làm ng&i ta rất m&t. Trong nh&ng năm h&c cu&i cùng, bài v& ng&p đ&u, nàng không ch&c là có v& thăm nhà hay không, nh&ng n&u nàng tr& v&, thì gã đàn ông v&i &ng đ&i u dài ngo&ng c&m yên &n trên môi còn xu&t hi&n t& con đ&c cao ?

Gió Thông quay vào, lòng bu&n mu&n khóc, tay loay hoay v&i m& hành lý mà nàng bi&t m& đã lo s&p x&p th&t chu đáo và ngăn n&p cho nàng, không hi&u sao nàng c&m th&y nh& có thi&u m&t cái gì.

Cho đ&n lúc xe ch&y ngang con đ&c, nàng gi&t mình, nàng đã b& quên mùi khói thu&c quy&n r& mà nàng th&ng m&n l& k&.

4 -Duyên Ngoan, anh đã quy&t đ&nh – dù anh r&t đau lòng. Thôi không g&p l&i em. Anh s& b& đi, đi m&t đ&u bi&t mù, nh&ng trái tim anh c& n&n ná trĩu níu không thôi, cho nên anh còn loanh quanh n&i này v&i tâm tr&ng kh& s& mâu thuẫn xâu xé, b&n ch&n, ray r&c. Anh suy nghĩ, m&t ng&i đàn bà m&ng manh nh& em, th&i gian cũng đ& đ& lãng quên, hãy đ& em yên đ&i em, đ&ng ch&m đ&n n&i đau làm chi n&a, ph&i không em. Anh t& nh& nh& v&y, c& trăm l&n, c& ngàn l&n, nh&ng anh ch&a đ& can đ&m quay l&ng. Sao v&y? Có l& anh ch& mu&n lâu lâu còn đ& c nhìn

th&y em, nhìn th&y con, hay anh ch& mu&n than th& v&i em v& m&t đ&n đ&i nào đó, hay anh ch& mu&n k& l& v&i em v& nh&ng c&n ác m&ng su&t m&y m& i năm tr&i? Đ& làm gì? Anh cũng không bi&t.

Anh m&ng du trong m&t gi&c m& kéo dài h&n hai m& i năm, gi&c m& khi thì anh h&t h&ng r&t đ&i theo bóng ng& i đàn bà ch&y tít t&p đ&ng xa. Khi thì anh ch&p cho&ng ch&p b&t bóng m&t đ&a bé th&t đ& th&ng tr&c m&t. Khi thì anh th&y đ& khói b&c lên m&t mù, nh&ng thân th& bay lên tung toé và anh ng&i đ&c mùi th&t cháy. Khi thì anh th&y mình & đ& i h&m sâu l&nh l&o ng&y h&i đ&t trong ánh sáng l&nh lung linh. Có lúc anh th&y mình không còn s&ng, không còn h&i th&, th&t da anh nh&y nh&a tr&n nh&t xông lên tanh t&i. Khi thì anh th&y mình r&i xu&ng t&n cùng đ&a ng&c, không còn c& h&i đ& thoát ra và tr& v&... V&y mà anh đã thoát ra, may m&n lành l&n, l&y l&t tr& v&. Anh c&hy v&ng, trong cái đ&a ch& quen thu&c kia có m&t đôi m&t luôn luôn âm th&m ch& đ&i, nh&ng em đã ra đi mà không gieo r&c m&t chi&c lông ng&ng nào đ& l&u l&i v&t tích hành trình.

Anh thôi không k& v&i em v& nh&ng tâm tr&ng c&a đ&ng tù binh, anh không mu&n nh& l&i nh&ng t&i nh&c làm ng& i ta ch& mu&n ch&t đó. Anh không s& ch&t nh&ng th&m s&ng. Anh th&m s&ng trong đ&n h&n ch& đ& mu&n g&p l&i em, g&p l&i đ&a con v&a t&ng hình và m&t cái đ&ng c& i đ&ng còn đ& dang.

Duyên Ngoan, trong n&i cùng c&c tuy&t v&ng nh&ng không hi&u sao trong đ&u anh v&n th&p sáng lên hình &nh em v&i dáng đ&p ti&u t&y n&o lòng, em h&t h&i tìm anh kh&p n&i, có l& không m&t ai bi&t đích xác s& m&t tích c&a anh cùng chuy&n bay hôm đó. Anh cũng hình dung đ&c s& đ&u kh& trong đôi m&t ng&ngác c&a em. Đôi m&t, anh h&i t&ng l&i bu&i chi&u đ&u tiên anh g&p em b&ng c&a ng& quy&n r& đó, và cho t&i hôm nay, nh&ng năm tháng th&t dài, nh&ng k& ni&m v& em c& mi&n man hi&n trong trí nh&.

Anh cũng không làm sao quên đ&c cái c&m giác t&t cùng đau đ&n nh& x& r&i t&ng mi&ng th&t c&a anh ra. Anh th&n bu&t ngoáy sâu t&i óc. Anh &t đ&m m& hôi tr&n tru&ng qu&n qu&i gi&a đ&ng cây già c&i, trên nh&ng t&m lá c&ng khô máu m&. Anh gào thét, anh cào c&u, anh bò l&t nh& m&t con v&t. Có khi anh co qu&p mê man, r&i hun hút vào nh&ng c&n ho&ng lo&n. R&i anh t&nh mà t&ng ch&ng mình đ&ng & m&t cõi xa x& huy&n ho&c nào. Cho đ&n khi nh&ng v&t l& toét thôi hành h& anh, ch&u khép mi&ng đ&u l&i trong c&n s&t ng&y ng&t h&m h&p, thi&m thi&p, anh m&t nh&ai không còn h&i s&c, n&m im l&ng nghe tr&i im, đ&t im, r&ng im. Trong lúc đó anh l&i th&ng th&t nh& em, anh nhìn lên b&u tr&i nh& ki&m tìm, anh th&y đôi m&t, đôi m&t làm ch&i v&i lòng ng& i, anh đ&ng đ&m nhìn say s&a n&i đôi m&t có s&c thu hút l& k& đó đ& anh th&y n&i &m áp nh& âu y&m đ& dành an &i vây quanh. Có ph&i nh& v&y mà anh s&ng qua đ&c nh&ng ngày tháng đó không, nh&ng anh nh& đ&c h&i sinh, v&t s&ng.

Rõng Câm

Tác Giả: Th&y Vi

Thứ Năm, 02 Tháng 10 Năm 2008 16:57

Duyên Ngoan, ch&c em còn nh&, có l&n anh say đ&m nói trên môi em :

- Em yêu. Sau này c&&i nhau, dù trai hay gái đ&a con đ&u lòng mình đ&t là Gió Thông nghe em.

Và, n&i &&c ao thành t&u. Ni&m vui oà v& khi nghe em báo tin vui. Anh nôn nao ch& đ&i, sau cu&c hành quân, anh xin ngh& phép. Anh v&, mình c&&i nhau.

Chi&c tr&c thăng b&c cháy. N&tung. Ch&t. Không còn ai, ngo&i tr& anh. Trong r&ng th&m. M&t mừng.

Anh cũng không k& v&i em v& cái ch&t đ& đ&i c&a nh&ng th&ng b&n anh. Nh&ng xác ch&t t& t&i, h&i hùng. M&c dù anh không mu&n nh&, nh&ng hình &nh đó c& bám ch&c nh& nh&ng v&t s&o l&i l&om trên kh&p cùng thân th& c&a anh.

Gi&ng nh& ông thi sĩ nào đó đã ví von, b&n anh ch&t đ&p trong r&ng già, g&n nh& đã hoá thân thành loài v&&n c& s&...nh&ng bi&t đau đ&u nh& th&ng. M&&i năm tù đ&y. Ch& tù đi chung v&i ch& đ&y. Có gì vui. Anh thôi cũng không k&. Hãy đ& m&t mình anh g&m nh&m cái quá kh& đau bu&n này em &i.

Anh ch& th&ng em nh&ng đ&n đ&i c&c nh&c. Anh se lòng khi nh& t&i nh&ng n&i cam ch&u c&a em v& l&i mai m&a c&a ng&&i đ&i, cam ch&u nh&ng trách m&ng bu&n kh& c&a gia đình, và cam ch&u nh&ng b&t h&nh do anh mang t&i.

“ Ta v& đ&u ph&i đi chân đ&t

Kh&p th& gian này đ& g&p em”

Rõng Cầm

Tác Giả: Th&y Vi

Thứ Năm, 02 Tháng 10 Năm 2008 16:57

Anh đi kh&p. Tìm em. Anh đã đi qua bi&t bao ch&ng ch&nh cu&c đ&i. Anh đã ghé qua bi&t bao là b&n là b& là nh&ng vùng đ&t m& m&t qu&nh h&u...Cho đ&n m&t bu&i tr&i đ&y s&&ng, anh đ&ng & bi& r&ng. Th&y em. Em t& xe b&&c ra cùng v&i ng&&i ch&ng tay trong tay thông th& v&i nh&ng b&&c chân đ&y h&nh phúc. Tìm anh th&t l&i. Đau bu&t. Tê đ&ng. Và, anh bi&t thôi th& là h&t r&i. Mái &m đó không dành cho anh. Anh l&i l&i, lòng r&ng r&ng ng&i ngừng. Anh trôi đi trong đau kh& vô b& và mê man trong mù kh&i h&u h&t.

Anh n&m im, l& đ&ng phóng t&m m&t. Bên ngoài, r&ng l&ng cầm.

5- Duyên Ngoan, c&m &n em, c&m &n tình yêu, c&m &n h&nh phúc l& lòng nh& nh&ng gi&t n&&c m&t khóc trong n&i đ&n đau. C&m &n em còn chút nh& đ&n m&i tình b&ng đ&ng m&t hút nh& m&t d&u l&ng. C&m &n em đã nuôi đ&&ng ng&n gió vi vút trên nh&ng lá thông lao xao reo su&t l&ng tr&i.

Và cu&i cùng, xin em và con quên đi l&i này - c&a anh.

Hình nh&, không ai g&p l&i gã đàn ông đáng đ&p lang b&t v&i &ng đ&u dài ngo&ng trên môi xu&t hi&n t& con đ&c cao.

* th&yvi

h&m n&ng, tháng 8, năm 2008